

Tе, як наш мозок здатен сприймати щось нове або опиратися цьому, викликає здивування. Я от щойно був пережив найбільш сюрреалістичне літо, яке лише можна було собі уявити, — попострибавши по минулих століттях, попоприборкувавши невидимих монстрів, закохавшись у колишню подругу свого дідуся, що застягла в часі, — та тільки тепер, опинившись у своєму безбарвному сьогоденні, у своєму передмісті у Флориді, у будинку, де я виріс, я усвідомив нарешті всю неймовірність пережитого мною.

Тут зі мною був і Енох, що розвалився на нашему бежевому розкладному дивані, знай посьорбуючи собі колу з келиха, який належав моєму батькові та на якому було зображене логотип американської футбольної команди «Тампа-Бей Баккенірз»; тут була й Олівія, котра відстебнула свої свинцеві черевики і тепер літала попід стелею, катаючись по колу на лопатях нашого вентилятора; тут були і Горацій та Г'ю, котрі розташувалися на нашій кухні — Горацій вивчав світлини на дверцях холодильника, а Г'ю тим часом нишпорив у пошуках якогось перекусу; тут була і Клер, котра, від здивування відкривши обидва свої роти, витріщалася на величезну чорну громадину нашого настінного телевізора; тут був і Мілард — декор-журнали моєї матусі, коли він їх гортав, наче самі собою піднімалися понад кавовим столиком, зависали в повітрі та відкривалися, і тільки обриси його босих стоп, видавлені на нашему пухнастому килимі, свідчили, що то був саме він, а не якийсь полтергейст. Це була якась суміш світів, яку я тисячу разів уявляв собі, але ніколи навіть не мріяв, що таке можливо насправді. Але тут і зараз переді мною були мої До та Після, які вступили в конфлікт зі вселенськими силами.

Мілард уже намагався був пояснити мені, як так вийшло, що вони змогли опинитися тут, де, без сумніву, були в повній безпеці, не відчуваючи жодного страху. Знищення часової петлі в Диявольському Акрі, яке мало не вбило всіх нас, перезапустило їхні внутрішні годинники. Він так до кінця і не зрозумів чому, але тепер їм більше не загрожувала небезпека несподівано та катастрофічно постаріти під час надто довгого перебування в моєму часі. Віднині вони дорослішатимуть поступово, день у день, так само, як і я, а роки, які вони заборгували вічності, їм пробачено, наче вони й не пропустили більшу частину двадцятого століття, знову та знову проживаючи один і той же щасливий день. Без сумніву, це було диво — безпредентний успіх у всій цій дивній історії, — і все ж, як виявилося, воно й наполовину не було настільки дивним для мене, як сам той факт, що вони взагалі опинилися тут: що поруч зі мною стояла Емма, моя чарівна та жвава Емма, чия рука сплелася з моєю, а її зеленкуваті очі сяяли, здивовано оглядаючи кімнату. Це була та сама Емма, про яку я так часто марив довгими самотніми тижнями, що минули звідтоді, як я повернувся додому. На ній була проста сіра сукня, що спадала нижче колін, важкі черевики на пласкій підошві, у яких вона могла і пробігти, якщо було треба, а її піщано-рудувате волосся було зібране на потилиці в кінський хвостик. Десятиліття, проведені нею в стані залежності від чиеєсь волі, зробили її практичною до глибини душі, але ні ті обов'язки, ні той тягар років, які вона несла на собі, не спромоглися задути в ній ту молоду, дівочу іскру, що так яскраво осявала її зсередини. Емма була водночас і жорсткою, і м'якою; і огидною, і приємною; і старою, і молодою. І все це, що так незважненно в ній перемішалося, я і любив у ній найбільше. В її душі вистачало місця для всього.

— Джейкобе?

Вона зверталася до мене. Я намагався відповісти, але моя голова саме загрузла в сипучих пісках моїх марень.

Вона помахала мені рукою, потім клацнула пальцями, і її великий палець заіскрився, наче то був кремінь, яким щойно вдарили по кресалу. Від несподіванки я здригнувся і прийшов до тями.

— Ой, пробач, — відповів я.

— У яких хмарах ти літаєш?

— Я просто... — Тут я махнув розчепіrenoю п'ятірнею, наче згрібаючи павутиння, що висіло в повітрі. — Я такий радий бачити тебе, от і все.

Завершення фрази далося мені нелегко, наче я пробував утримати в руках одразу цілу дюжину повітряних кульок.

Її усмішка не змогла приховати легкого занепокоєння.

— Я знаю, це для тебе, напевне, надзвичайно дивно — те, як ми неждано тут опинилися. Сподіваюся, це не дуже тебе шокувало?

— Та ні. Ну, може, трохи. — Я кивнув у бік кімнати, де були всі. Веселий безлад супроводжував наших друзів скрізь, де б вони не з'являлися. — А ти впевнена, що я не сплю?

— А ти впевнений, що не сплю я? — Вона взяла мене за другу руку та міцно стисла її, і тепло та фізична справжність дівчини наче додали цьому світові особливій ваги. — Мені важко сказати, скільки разів, рік у рік, я уявляла собі, як навідуюсь у це містечко.

На якусь мить я відчув сум'яття, а потім... ну, звісно ж. Мій дідусь... Ейб жив тут іще до народження моого татуся; я вже бачив цю його флоридську адресу на тих листах, що зберігала Емма. Зараз її погляд блукав, наче вона мандрувала своїми спогадами, і я відчув непроханий спалах ревнощів — крім того, я був усім цим збентежений. Вона, як і я, мала право на своє минуле, а також повне право почуватися вільним кораблем у тому штурмовому морі, де зіткнулися наші світи.

А тим часом, ніби торнадо, до приміщення увірвалася пані Сапсан. Вона скинула із себе дорожній плащ, під яким виявилася яскрава жокейська блуза із зеленого твіду та брюки для верхової їзди, наче вона щойно прибула сюди верхи на коні. Перетинаючи кімнату, вона безперервно віддавала накази:

— Олівіє, спускайся звідти! Єноху, зніми ноги з дивана!

Потім показала на мене зігнутим пальцем і кивнула в бік кухні.

— Пане Портман, хочу звернути вашу увагу на деякі питання.

Емма пішла разом зі мною, тримаючи мене за руку, за що я був удачний їй: кімната ще й досі кружляла в мене перед очима.

— Може, харе вже лизатися? — гукнув Єнох навздогін. — Ми ж тільки прийшли!

Емма враз вільною рукою махнула в його бік та підсмилила їому волосся на маківці. Єнох сахнувся назад і став бити себе долонями по тліючому тімені. І сміх, який вирвався з моїх грудей, здалося, помітно освіжив мені голову.

Так, мої друзі були справжніми і вони були тут. А крім того, пані Сапсан сказала, що вони трохи погостують у мене. Дізнаються трохи про сучасний світ. Влаштують собі канікули — чесно зароблені, якщо згадати зліденність Диявольського Акра, котрий став для них тимчасовим притулком, після того як було знищено їхній величний стародавній будинок на острові Кернгольм.

Звісно ж, вони були бажаними гостями і я був невимовно радий прийняти їх. Але як? Що робити з моїми батьками та дядьками, котрих у цю саму мить у гаражі стереже Бронвін? Це неможливо було вирішити одразу, тож я відклав це на потім.

Уже біля відчиненого холодильника пані Сапсан почала вичитувати Г'ю. Вони обое у своєму вбранні цієї миті виглядали настільки недоречно поміж сучасного начиння з іржостійкою сталі та ребристих країв умеблювання модернової кухні моїх батьків, наче актори, які випадково забрели не на той знімальний майданчик. Г'ю розмахував шматком запакованого в політилен плетеного сиру й виправдовувався:

— Та тут уся їжа якась ненормальна, а я не єв уже кілька століть!

— Не перебільшуй, Г'ю, — заперечила пані Сапсан.

— А я не перебільшу! Востаннє ми снідали в Диявольському Акрі у 1886 році!

А потім, виходячи з нашої комори, озвався Гораций:

— Я завершив свою інвентаризацію і відвerto шокований. Один мішечок харчової соди, одна бляшанка засолених сардин та одна коробка суміші для бісквітів, яка кишить довгоносиками. Уряд що, видає їому продукти за картками? Зараз війна?